

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: L. D.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Verčimákem,
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2025, č. j. CPR-26195-4/ČJ-2025-930310-V243,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2025, č. j. CPR-26195-4/ČJ-2025-930310-V243 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.140,-Kč, do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Verčimáka.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydanému pod č. j. KRPP-95449-12/ČJ-2025- 030022 ze dne 05.07.2025 tak, že bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území členských států Evropské unie a smluvních států“), byla stanovena na 2 roky.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje v uspokojivé míře minimálně následující součásti dle výše cit. ustanovení zákona - konkrétně úvahy, proč správní orgány upřednostnily aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) cizineckého zákona namísto § 50a téhož zákona, a pokud již potvrdily uložení správního vyhoštění, proč ponechaly délku zákazu pobytu právě v délce 2 roků, byť mohly stanovit i zásadně kratší dobu zákazu pobytu, a to s ohledem na dlouholetý pobyt žalobce na území České republiky a jeho logické vzniklé vazby k území. Žalobce podle svého názoru naplnil i skutkovou podstatu § 50a odst. 2 písm. b) a c) cizineckého zákona, dle kterého lze za daných okolností postupovat daleko méně striktnějším správním opatřením, ovšem rovněž účinně sloužícím k nápravě i prevenci před protiprávním jednáním cizince setrvávajícího na území bez pobytového oprávnění - kterým je toliko uložení povinnosti k vycestování. Jinými slovy by tedy byl chráněn veřejný zájem, zároveň by bylo šetrněji zasaženo do práva žalobce, který na území České republiky pobývá mnoho let a vybudoval si zde vazby, projevil aktivní zájem za pomoci právního zástupce vrátit se co nejdříve regulérním způsobem a jeho případné vyhoštění by tak bylo zcela zjevně nepřiměřené, pakliže cíle (ochrany veřejného zájmu) může být dosaženo méně razantním prostředkem - zejména uložení povinnosti opustit území.
3. Žalovaný podle žalobce také měl uvést, proč nesnížil i dobu zákazu pobytu, která byla původně založena na porušení dvou právních norem. Na místo toho pouze uvedl, že změna výroku nemá vliv na délku zákazu pobytu.
4. Udělená dlouhá doba není podle žalobce ani v souladu s veřejným zájmem. Žalobce uvedl, že na území České republiky žije mnoho let (12), má zde veškeré sociální vazby, ovládá bez problémů český jazyk, a zároveň má v plánu do České republiky opětovně přicestovat za účelem výkonu legálního zaměstnání a pracovat v oblasti truhlářství a oprav staveb včetně těch historických. K odvolání žalobce přiložil příslib zaměstnavatele, se kterým je již domluven, že jakmile to bude objektivně možné, dojde k jeho legálnímu zaměstnání a vyřízení potřebných oprávnění v podobě vyřízení zaměstnanecké karty dle § 42g cizineckého zákona. Ostatně sám žalobce při výslechu uvedl, že je dobrý řemeslník a jelikož budoucí zaměstnavatel má problémy s hledáním spolehlivých zaměstnanců, je cílem obou vyřídit veškeré administrativní úkony co nejdříve pro započítání pracovního poměru. V

případě nyní udělených dvou let správního vyhoštění by nicméně k výkonu zaměstnání mohlo dojít až po této době s přihlédnutím k další době, v rámci které musí být také vyřízena zaměstnanecká karta a s tím spojené administrativní náležitosti. Žalovaná se přitom těmito aspekty výkonu zaměstnání a situaci na trhu práce vůbec nezabývala, přestože to žalobce výslovně v uváděl v podaném odvolání. Žalobce má za to, že jeho situace je přitom od jiných vyhošťovaných cizinců unikátní v tom, že sám svoje předchozí pochybení uznal, se správními orgány plně spolupracoval, má unikátní dovednosti a schopnosti, které jsou velmi ceněné na zdejším trhu práce, a zároveň má konkrétní plán regulatizace svého pobytového a pracovního oprávnění, jakmile to bude možné. S ohledem na obor činnosti žalobce, který je veřejné prospěšný (opravy historických staveb a památek) a je ve veřejném zájmu, je podle žalobce původní doba dvou let správního vyhoštění zjevně nepřiměřená. Podle § 2 odst. 4 správního řádu totiž platí, že „[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem“. K tomu dojde nicméně jedině, pokud by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo překvalifikováno na rozhodnutí o povinnosti opustit území anebo - v krajním případě - bude doba zákazu pobytu zkrácena na nezbytné minimum, takže bude zohledněna preventivní, výchovná i reparační funkce přijatého opatření stran veřejného zájmu. Zdejší pracovní trh trpí již dlouhá léta nedostatkem kvalifikované řemeslné síly (podle posledních údajů jich chybí až 100 000).

5. Žalobce v žalobě také uvedl, že v případě nemožnosti vykonávat zaměstnání nebude moci nadále zasílat finanční prostředky své nemocné matce, která žije v Moldavsku, přičemž on je jedinou osobou, která ji pomáhá a nadále pomáhat chce. K této skutečnosti nicméně správní orgán I. stupně, ani následně žalovaný opětovně nepřihlédly. Na území České republiky má ve vlastnictví své tři automobily, s čímž se oba správní orgány také nijak nezabývaly.
6. Podle žalobce je tak zjevné, že uložena doba 2 let je nepřiměřená jak ve vztahu k individuální reflexy okolností na straně žalobce, tak v rozporu s veřejným zájmem, přičemž případné udělení kratšího správního vyhoštění anebo povinnosti opustit území se nijak nedotkne práv jiných osob, neboť žalobce skutečně chce vycestovat a požádat o zaměstnaneckou kartu (lze učinit zásadně osobně na zastupitelském úřadu ČR). Přitom i správní orgán I. stupně v napadaném rozhodnutí uznal, že žalobce je „integrován do prostředí České republiky.“ (str. 7). Žalovaný tak podle žalobce pochybil, pokud se těmito námitkami ohledně budoucího zaměstnání, potřeby žalobce pro trh práce, vlastnictvím majetku na území České republiky a zasílám finančních prostředků matce vůbec nezabýval.
7. Žalobce v žalobě rovněž tvrdil, že podle cizineckého zákona lze v případě rozhodování v souladu se zásadou oportunitity (účelnosti) zvážit, zda v daném případě nejen řízení o správním vyhoštění zahájit, ale zda v tomto řízení rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydat. Nelze také přehlédnout, že žalobce v průběhu svého výsledku svoje pochybení v plném rozsahu uznal, výslovně se omluvil a v průběhu všech procesních úkonů s úředními osobami poskytoval úplnou součinnost.
8. Žalobce v žalobě dále namítal, že správní orgány si nevyžádaly závazné stanovisko k vycestování žalobce a odkázaly na skutečnost, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu a je na seznamu uvedené vyhlášky. Podle žalobce však v souladu s judikaturou Soudního dvora EU a na to navazující vnitrostátní judikaturou nemůže být Moldavsko považováno za *apriori* bezpečnou zemi původu, neboť česká právní úprava tuto zemi zařadila mezi bezpečné země původu s územní výjimkou. Dle citované judikatury taková skutečnost není možná, proto Moldavsko nemůže být bez dalšího považováno za bezpečnou zemi původu. S ohledem na

závěry judikatury tak Moldavsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu a uvedený „jiný právní předpis“ (vyhláška) je - v části územních výjimek - v rozporu s právem Evropské unie, a proto z hlediska aplikační přednosti nemůže být použit. V takovém případě lze uzavřít, že Moldavsko není bezpečnou třetí zemí a správní orgán I. stupně i žalovaná měla povinnost opatřit si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování možné. Napadené rozhodnutí je tak optikou § 120a cizineckého zákona ve spojení s ustálenou judikaturou minimálně předčasné.

9. Žalobce v žalobě poukázal i na porušení § 17 odst. 1 správního řádu, podle něhož „spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.“ Nicméně správní spis tento soupis neobsahuje a žalobci tak není zřejmé, zda byly ve správním spise veškeré listiny, příp. kdy tyto listiny byly do správního spisu zařazeny. Ve správním spise se přitom objevuje informace o „aktivním hitu v SIS“, nicméně součástí správního spisu není výpis ze SIS, případně z Cizineckého informačního systému, jako tomu bývá v jiných případech, aby bylo možné tuto informaci jakkoliv ověřit ze strany žalobce a zjistit, co bylo důvodem hitu a kdy k této okolnosti došlo. Stejně tak je v obsahu správního spisu zmíněna informace o evidenci žalobce v IS PATROS. Nicméně ani tato informace, resp. výpis není součástí správního spisu. Správní orgány z určité části opírají svá rozhodnutí o podklady, které nejsou součástí správního spisu.

III. Vyjádření žalovaného

10. *Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí, plně odkázal na napadené rozhodnutí a doplnil, že aktuální nemožnost pobývat na území České republiky je důsledkem chování cizince a jeho přístupu k dodržování zákonných norem, když v České republice pobýval 12 let bez platného oprávnění k pobytu. Fakt, že v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění přijde cizinec o finanční prostředky pro matku je jistě určitým zásahem do života žalobce, ale je nutno uvést, že tento zásah si přivodil cizinec vlastním přičiněním. Nelze přehlédnout, že tyto prostředky si v rámci nelegálního pobytu vydělával bez pracovního povolení.*

IV. Posouzení námitky absence závazného stanoviska

11. Podle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie si v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádá závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).
12. Podle § 120a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., závazné stanovisko se dále nevyžaduje, a vycestování cizince je tak možné, pochází-li občan třetí země z bezpečné země původu podle zákona o azylu a neuvedl-li individuální skutečnosti a okolnosti týkající se jeho osoby svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
13. V projednávané věci žalovaný nevyžádání závazného stanovisko Ministerstva vnitra odůvodnil tak, že žalobce neuvedl v rámci správního řízení o správním vyhoštění žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., a dále žalovaný připomněl, že Česká republika dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu.

14. Dle názoru soudu nelze v dané věci pominout opomíjet skutečnost, že právě ve věci vedené proti České republice a právě ohledně posuzování Moldavska jako bezpečné země, byl vydán rozsudek Velkého senátu Soudního dvora ve věci C-406/22 ze dne 4. 10. 2024, podle něhož „článek 37 procedurální směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby třetí země mohla být označena jako bezpečná země původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež jsou uvedeny v příloze I této směrnice.“
15. Podle § 2 bodu 16 žalovaným zmíněné vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění účinném od 1. 10. 2023 ČR považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu. V předchozím znění vyhlášky bylo uvedeno, že za bezpečnou zemi považuje ČR “Moldavsko, s výjimkou Podněstří“.
16. Nejvyšší správní soud k této změně zaujal stanovisko v rozsudku ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 213/2022–43, odst. 26, kde citoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024–38, vydaný přímo ve zmíněné věci řešené rozsudkem Soudního dvora CV v. Ministerstvo vnitra ČR, přičemž ve vztahu k Moldavsku je hodnocen postup MV v řízení o udělení mezinárodní ochrany i podle novelizovaného znění vyhlášky č. 328/2015 Sb. takto:
17. „[26] V rozsudku ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024–38, v němž již hodnotil postup žalovaného podle aktuálního znění vyhlášky č. 328/2015 Sb., Krajský soud v Brně konstatoval (body 49 až 51 a 53): „Je třeba připomenout, že vyhláška až do 30. 9. 2023 vymezovala v § 2 bodě 15 Moldavsko jako bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří. Krajský soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 14/2022–154, vysvětlil, že takovéto vymezení bezpečné země původu odporovalo požadavkům procedurální směrnice, jak je vyložil rozsudek Soudního dvora. V roce 2022 v Podněstří docházelo k četným případům mučení a jiného nelidského či ponižujícího zacházení, zejména ze strany podněsterských orgánů. Podle podněsterských předpisů také bylo možné udělit trest smrti (blíže viz body 55 až 59 citovaného rozsudku). Situace v Podněstří ostatně byla důvodem, proč ho Česko dlouho nepovažovalo za bezpečnou část Moldavska. Novelou vyhlášky (provedenou vyhláškou č. 289/2023 Sb.; „novela vyhlášky“) už je ovšem Moldavsko na seznamu bezpečných zemí původu celé (§ 2 bod 16 vyhlášky).“
18. Je třeba upozornit, že důvodová zpráva k novele vyhlášky nepopisuje, co se v Moldavsku a konkrétně v Podněstří změnilo k lepšímu. Naopak stále přiznává, že jde o geografickou oblast, kterou nelze podle procedurální směrnice považovat za bezpečnou. Důvodem zrušení teritoriální výjimky a zařazení celého Moldavska včetně Podněstří na seznam bezpečných zemí původu podle všeho byly předběžné otázky, které krajský soud podal Soudnímu dvoru.
19. Jestliže tedy podle unijního práva musí bezpečná země původu splňovat kritéria procedurální směrnice na celém svém území, což musí dokládat informace o takové zemi, které jsou součástí správního spisu, pak těmto požadavkům žalovaný nedostál.“
20. [27] Citované závěry platí ohledně postupu žalovaného i v nyní posuzované věci. Jak již bylo konstatováno, i v nynějším případě bylo dosud posouzení žádosti stěžovatelů jakožto zjevně nedůvodné v režimu § 16 odst. 2 zákona o azylu založeno na informacích o Moldavsku, z nichž vyplynulo, že území separatistického Podněstří nelze považovat z hlediska podmínek dle přílohy I procedurální směrnice za bezpečné. Současné znění vyhlášky č. 328/2015 Sb. by tedy bylo na případ stěžovatelů použitelné pouze v případě, pokud by žalovaný v novém hodnocení Moldavska jakožto bezpečné země původu, které by učinil součástí správního spisu, důkladně nově zhodnotil

i situaci ve zmiňovaném separatistickém regionu a dospěl k závěru, že již splňuje podmínky přílohy I procedurální směrnice k tomu, aby i toto území Moldavska mohlo být považováno za bezpečné.

21. *[28] V opačném případě bude žalovaný povinen posoudit žádost stěžovatelů v plnohodnotném řízení (nenastanou-li důvody pro zastavení řízení dle § 25 zákona o azylu či neshledá-li žalovaný důvod pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 zákona o azylu). To znamená, že bude v první řadě povinen si obstarat podrobnější a adresnější informace o zemi původu, než jsou zmiňovaná obecná a stručná hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, resp. jeho bezpečnostní a politické situace.“*
22. Žalobu soud shledal důvodnou ohledně námitky absence závazného stanoviska ministerstva vnitra k vycestování žalobce podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru zdejšího soudu totiž není v právě projednávané věci důvod k odlišnému výkladu oproti výše zmíněnému ze strany Krajského soudu v Brně a NSS jen proto, že přechází řízení bylo vedené podle zákona č. 325/1999 Sb., kdežto zde jde o řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., neboť v obou případech je aplikováno stejné ust. téže vyhlášky, tj. § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., v aktuálním znění.
23. Jak výše uvádí Nejvyšší správní soud, důvodová zpráva k novele vyhlášky nepopisuje, co se v Moldavsku a konkrétně v Podněstří v poslední době změnilo k lepšímu, naopak stále přiznává, že jde o geografickou oblast, kterou nelze podle procedurální směrnice považovat za bezpečnou. Aktuální ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. proto nelze ve vztahu k Moldavsku použít, neboť situace se v této zemi nijak zásadně v posledních letech nezměnila od doby, kdy ji ČR dlouhodobě za bezpečnou nepovažovala. Nová definice Moldavska v podobě bezpečné země jako celku působí s ohledem na všechny zmíněné okolnosti jako obcházení povinnosti opatřovat závazná stanoviska k vycestování u zemí, jež nesplňují definici bezpečných zemí ve smyslu výkladu Soudního dvora EU.
24. K odstranění možných pochybností o aktuální situaci v Moldavsku a o tom, zda novela vyhlášky nebyla vydána pouze účelově kvůli soudnímu řízení před Soudním dvorem EU, považuje zdejší soud za nezbytné postupovat podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a opatřit závazné stanovisko k vycestování žalobce. Tento postup považuje soud za nezbytný v zájmu právní jistoty a principu předvídatelnosti rozhodnutí. Závěr o Moldavsku jako o bezpečné zemi jako celku dle názoru soudu není dostatečně doložen, a proto postup podle § 120a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., v dané věci není možný.

V. Posouzení ostatních námitek

25. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že při kontrole žalobce dne 05.07.2025 předložil občanský průkaz Moldávie, a následnou lustrací bylo zjištěno, že je veden v Schengenském informačním systému za účelem pátrání po pobytu a zároveň má také záznam v českém pátracím systému Patros. Též dne bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. V rámci protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce též dne uvedl, že v České republice pobývá nepřetržitě od roku 2013, a to bez pobytového a pracovního povolení. Fakt, že je zde neoprávněně, nejprve neřešil, lidé, na které se obrátil, mu nepomohli, a na vyřízení pobytu přes zastupitelský úřad neměl dostatek finančních prostředků. Na území České republiky má cizinec všechny své známé a kamarády, je vlastníkem 3 automobilů a majetku, který zde nashromáždil za celý svůj pobyt. V Moldávii

žije již pouze jeho matka, které finančně vypomáhá. Ukončení pobytu by považoval za nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života v tom ohledu, že by nemohl finančně pomáhat své matce.

26. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že „bylo jednoznačně prokázáno, že cizinec pobýval na území České republiky od roku 2013 do 05.07.2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Provedeným šetřením v cizineckém informačním systému bylo ověřeno, že cizinec není a nikdy nebyl držitelem víza nebo povolení k pobytu na území České republiky a cizinec ve svém výpovědi potvrdil, že na území České republiky přicestoval v roce 2013 a pobýval zde nepřetržitě až do dne 05.07.2025 bez platného oprávnění k pobytu. Cestovní doklad vydaný dne 22.05.2025, který cizinec předložil v průběhu řízení, neobsahoval žádná vstupní či výstupní razítka z území schengenského prostoru a neobsahoval ani žádná víza opravňující cizince k pobytu na území schengenského prostoru. Pro prokázání oprávněnosti pobytu tedy jeho předložení nemělo důkazní a vypovídací hodnotu. Skutečnost, že cizinec pobýval na území České republiky ve vytýkaném období neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu, byla správním orgánem I. stupně v řízení zjištěna, prokázána a dostatečným způsobem odůvodněna v napadeném rozhodnutí o správním vyhoštění. Samotný cizinec se pak k protiprávnímu jednání doznal. Vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem, bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu danou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb.“
27. Dle názoru soudu uvedené odůvodnění je přezkoumatelné a dostačující a jednoznačně prokazuje, že žalobce vědomě pobýval dlouhodobě na území ČR bez oprávnění k pobytu, v důsledku čehož naplnil podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona č. 326/1999 Sb., což ostatně žalobce v žalobě ani nepopírá. Podle tohoto ust. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
28. Z výše uvedeného odůvodnění také jednoznačně vyplynulo, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno pouze na základě prokázaného nelegálního pobytu žalobce v ČR, nikoli na základě záznamů žalobce v informačních systémech SIS a Patrol. Zmínka o nich v rozhodnutí je proto dle názoru soudu nadbytečná, neboť právní argumentace rozhodnutí se o ně neopírá. Za takové situace také absence podkladů o těchto záznamech SIS a Patrol ve správním spise není tak závažnou vadou řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Totéž platí o námitce porušení § 17 správního řádu o absenci soupisu listin ve správním spise.
29. Z cit. ust. § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., rovněž vyplývá, že v případě, že dojde k naplnění zákonných podmínek, je policie povinna z úřední činnosti zahájit řízení o správním vyhoštění a od vydání rozhodnutí nelze upustit. Správní orgány tudíž dle závěru soudu nepochybily, když vydaly napadené rozhodnutí a námitka v žalobě v tomto směru je nedůvodná.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že „doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla správním orgánem I. stupně stanovena v délce 2

roků. Správní orgán I. stupně tuto dobu stanovil s ohledem na závažnost a délku zjištěného protiprávního jednání cizince, tedy vědomý neoprávněný pobyt na území České republiky od roku 2013 do 05.07.2025. Skutečnost, že odvolacím orgánem došlo ke změně výroku rozhodnutí, kdy ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. bylo vypuštěno z výrokové části rozhodnutí, proto nemá vliv na stanovení délky správního vyhoštění. Odvolací orgán je tohoto názoru, že doba, po kterou cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území EU a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech.“

31. Rovněž toto zdůvodnění považuje soud za dostačující a ztotožňuje se s žalovaným, že změna ve výroku provedená odvolacím orgánem nepředstavovala žádné zásadní přehodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobce, tudíž bylo namístě ponechat původně uloženou dobu zákazu pobytu v délce 2 roky, tj. v dolní polovině zákonného rozmezí, avšak současně se zohledněním skutečnosti, že žalobce pobýval velmi dlouhou dobu (cca 12 let) vědomě na území ČR a přitom si zde dokonce dle svého vyjádření vydělával práci.
32. Žalobci soud nepřisvědčil v tvrzení, že jeho pracovní činnost v ČR v řemeslné pozici při opravách památek je okolností, jež by snižovala společenskou škodlivost žalobcova protiprávního jednání v podobě nelegálního pobytu. Naopak se soud domnívá, že žalobce, pokud tvrdí, že v ČR dlouhodobě pracoval, porušoval tímto navíc další právní předpisy, a to o zaměstnanosti.
33. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dle názoru soudu správně uvedl, že zákon č. 326/1999 Sb. ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt bez víza, uložit správní vyhoštění, pokud v daném případě nebyla správním orgánem I. stupně shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, tudíž nenastala situace předpokládaná zákonem č. 326/1999 Sb., tj. že by v případě cizince neoprávněně pobývajícího na území nebyly shledány důvody pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění a pro postup podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
34. Soud neshledal proto důvodnou námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjišťoval možnosti použití mírnějších institutů, zejména uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že jsou naplněny podmínky podle § 119 zákona o pobytu cizinců, neměly jinou možnost než rozhodnout o správním vyhoštění žalobce. Konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí.
35. Soud shledal dostatečným i odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně možné nepřiměřenosti zásah vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí uvedl následující: „*správní vyhoštění nepředstavuje pro cizince nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Cizinec v rámci protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že jeho aktuální zdravotní stav je dobrý, na území České republiky ani na území Evropské unie nemá žádné příbuzné. Naopak v Moldavsku má matku, ke které se může v případě návratu do vlasti vrátit nebo si zařídit podnájem. Zpětná integrace cizince tedy není dle odvolacího orgánu nemožná a je existencí rodinných vazeb v domovské zemi tedy významně ulehčena. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení cizinec vypověděl, že v České republice nemá žádné rodinné vazby, ale s ohledem na jeho zdejší dlouholetý pobyt, si zde našel množství známých a kamarádů. Obecné tvrzení o tom, že zde má cizinec přátele, samo o sobě neindikuje nepřiměřenost zásahu. Ačkoliv cizinec na území*

České republiky má tyto vazby, nejedná se o takové vazby, aby jejich případné narušení představovalo zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život v intenzitě vylučující vydání napadeného rozhodnutí. Na území České republiky sice cizinec pobýval dlouhodobě (12 let), ale jednalo se veskrze o pobyt neoprávněný, kterého si byl cizinec také vědom. Nemůže se tedy nyní domáhat zrušení napadeného rozhodnutí, vzhledem k přátelským vazbám, které si vytvořil v době vědomého nelegálního pobytu. Do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť v České republice si pracovní činností obstarával finanční prostředky, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného dlouholetého protiprávního jednání. Cizinec v odvolání uvedl, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s tím, že cizinec v České republice vlastní 3 osobní automobily. Dle odvolacího orgánu movitý majetek není vázán na území České republiky a cizinec jej může užívat kdekoli i mimo území České republiky. Pokud cizinec v odvolání tvrdí, že doposud nebyl nikde trestně stíhán, a to ani přestupkově, musí odvolací orgán uvést, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Provedeným šetřením v dostupných informačních systémech bylo k osobě cizince zjištěno, že dne 04.06.2020 byl trestním příkazem Okresního soudu v Klatovech, vydaným pod č. j. 2 T 53/2020, odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Z trestního příkazu vyplývá, že cizinec byl dne 21.05.2020 kontrolován při řízení osobního motorového vozidla pod vlivem alkoholu. Cizinec si této skutečnosti musí být vědom, protože v průběhu řízení o správním vyhoštění vypověděl, že v roce 2020 sedl opilý za volant, což vedlo k jeho propuštění ze zaměstnání a ke ztrátě bydliště. Po zhodnocení všech zjištěných skutečností je odvolací orgán toho názoru, že do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zcela jistě zasáhne, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného dlouhodobého vědomého protiprávního jednání. Situaci, ve které se cizinec ocitl, si způsobil v každém směru pouze on sám a nemůže se nyní s úspěchem v uvedeném ohledu dovolávat nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění.“

36. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu ke skutečnosti, že žalobce v ČR vlastní 3 automobily, dle názoru soudu nepředstavuje žádný zásah do jeho soukromého života, neboť žalobce o svůj movitý nepřichází, může s ním nadále nakládat dle svého uvážení.
37. Stejně tak dle názoru soudu vydáním napadeného rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce, okolnost, že žalobce má na území Moldavska matku, kterou z příjmů v ČR podporuje. Žalobce uvedl, že v ČR nemá žádnou blízkou osobu, pouze kamarády, matku má právě v zemi původu, kterou, jelikož je podle svého vyjádření zdrav, může podporovat i v zemi původu, kde na rozdíl od ČR může pracovat legálně.

VI. Závěr

38. Dle názoru soudu v projednávané věci byly podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona č. 326/1999 Sb. pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění splněny. Soud neshledal rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřeným ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, ani nebyly shledány podmínky pro postup podle § 50a téhož zákona. Pro rozhodnutí si správní orgán opatřil dostatek podkladů, a opírá se zejména protokol o pohovoru s žalobcem, a skutkové zjištění dle názoru soudu je v těchto směrech bez důvodných pochybností v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.
39. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí však, jak již bylo výše vyloženo, absentuje závazné stanovisko k vycestování žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o

pobytu cizinců, neboť nebyly splněny podmínky ust. § 120a odst. 2 věty druhé a písm. b) téhož zákona. Z uvedeného důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s. ř. s.) a současně soud zavázal žalovaného doplnit řízení o toto stanovisko.

VII. Náklady řízení

40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a žalobci, který měl ve věci úspěch, byla přiznána náhrada nákladů právního zastoupení sestávající z odměny za 2 úkony právní služby po 4.620,-Kč (převzetí zastoupení, sepsí žaloby) a 2x režijní paušál po 450,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. prosince 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

